

Homilija v čast Sv. Rešnjemu Telesu, stolnica, 29. maja 2016

Spoštovani, prisrčen pozdrav vsem, ki ste zbrali pri tej sveti maši, pri kateri se želimo na poseben način zahvaliti za najsvetejši zakrament sv. evharistije. Vsak zakrament je svet, saj nam na eni strani razodeva Božjo ljubezen in pozornost do nas, po drugi strani pa nam to ljubezen tudi podarja. Sveta evharistija, ki je Rešnje Telo in Kri, ni samo znamenje, ampak je resnična navzočnost Njega, ki je za nas na križu umrl in kot Vstali Gospod ostaja navzoč med nami pod podobama kruha in vina.

Jezus je med mnogimi čudeži storil tudi čudež pomnožitve petih hlebov in dveh rib ter nahranil lačno množico. To je bila pomnožitev materialnega kruha, ki je potreben za naše telesno preživetje. Človek pa ni samo telesno bitje, je tudi duhovno. Da bi rastli v veri, v povezanosti z Bogom, da bi rastli kot Božji otroci, zato pa je Jezus pri zadnji večerji, ob uri slovesa od učencev, postavil zakrament svete evharistije, v katerem se nam on sam daje, pod podobo kruha in vina.

Sveta evharistija je praznik vere, kajti ta zakrament predvsem utrjuje našo vero. Naš odnos z Bogom je mnogokrat zavrt v skrivnost: potreben je pogum in potrebna je vera, da lahko rečem: »Tukaj je Gospod«.

Ko človek gleda sebe v odnosu do Boga, sebe doživlja kot majhnega, nepopolnega, omejenega in grešnika. Toda Bog me ljubi takšnega kot sem in me sprejema. Še več, vedno znova mi prihaja naproti, vedno znova se mi daje pod podobo kruha in vina, da mi s tem podarja sebe samega, svoje Božje življenje, da bi tako tudi jaz postajal vedno bolj sposoben živeti Božje življenje.

Evharistije ne bomo nikoli razumeli, če bo ta za nas ostala samo nek obred, ali spomin na dogodek, ki se je zgodil pred 2000 leti. Evharistija je »šola življenja«, je vstopanje Nekoga v moje življenje. Če to vstopanje začutim in ga sprejemem, potem postajam drugačen, postajam drug človek, postajam človek za druge, sposoben izkazovati ljubezen in usmiljenje.

V današnjem drugem berilu nam apostol Pavel, kakih 20 let po zadnji večerji, posreduje poročilo o tem za nas tako pomembnem dogodku. Bistvo je v besedah: »To delajte v moj spomin!«

Spominjanje je ena najbolj skrivnostnih in največjih zmožnosti človekovega duha, vsebuje vse kar človek vidi, sliši, misli ali doživi. Vse od otroštva, so v nas shranjeni spomini, ki prihajajo na dan, včasih tudi brez naše volje, brez tega, da si mi to želimo. Brez spomina ljudje ne bi bili več to kar smo, izgubili bi svojo identiteto. Kdor izgubi spomin tava in več ne ve, kje živi in kdo pravzaprav je...

Ne samo posamezniki, tudi družine in narodi imajo spomin. Bogastvo neke družine ali pa naroda se ne meri po denarju in po imetju, ki ga imajo, ampak po spominu, ki družino ali narod povezuje in utrjuje. Lepo je, ko lahko ljudje v skupnosti družine ali naroda z veseljem in ponosno obujemo spomine. Ravno iz tega razloga so tudi nastali prazniki, družinski in državni, da bi ob praznikih lahko še bolj podelili močne trenutke in spomine, ki nas povezujejo.

Vse to, kar smo povedali o spominu in o našem spominjanju, nam lahko pomaga, da bi bolj doumeli evharistijo, kaj ta zakrament za nas kristjane v resnici pomeni.

Evharistija je najprej spomin Kristusove odrešilne smrti na križu. Je pa še dosti več, kot samo navaden spomin, kajti je spomin in navzočnost hkrati. Je resnična navzočnost Boga in ne le simbol neke navzočnosti. Ta, ki je za nas trpel na križu in umrl, je sedaj po sv. evharistiji navzoč med nami, pa čeprav skrit pod podobo kruha in vina.

Prej sem omenjal lepoto spomina. Ta se na žalost lahko tudi sprevrže v neko nostalgijo vsega, kar je nekoč bilo, danes pa tega več ni. Nostalgičen človek postane ujet v preteklosti in ni več sposoben živeti sedanjega trenutka, ki mu je namenjen.

Evharistija ni neka nostalgija, saj nas želi popeljati v naše vsakdanje življenje, v naše radosti ni križe.

Po spremenjenju, ki je višek vsake svete maše, pri bogoslužju vzklikamo: »Tvojo smrt oznanjamo Gospod in tvoje vstajenje slavimo dokler ne prideš v slavi!«. Sveti Tomaž Akvinski, ko razlaga sveto evharistijo, pravi: »prejemamo Kristusa, spominjamo se njegovega trpljenja, duša se nam napolnjuje z milostjo, da lahko živimo naše vsakdanje življenje«.

Danes se želimo zahvaliti za neprecenljivi dar, ki nam je dan v evharistiji in ga počastiti, da bi postal »sonce« našega življenja, kajti samo tako bo naše življenje hoja v luči; ne bomo se počutili osamljene in prepuščene toku časa, ampak bomo doživljali, da Gospod tudi danes živi in stopa z nami, po naših poteh, pa naj so te poti za nas še tako težke in boleče.

Srečanje z Jezusom v evharistiji je zato za vsakega od nas vir upanja in moči. Če se pri sv. maši resnično srečujemo z Njim, potem nas on tudi spreminja, da postajamo vedno bolj njemu podobni. Potem, ko nas on sam preoblikuje, lahko kot verni kristjani prispevamo svoj delež pri spreminjanju sveta, v katerem živimo. Osebna izkušnja odpuščanja, usmiljenja in ozdravljenja, je tisti vzgib, ki

tudi mene vodi na pot usmiljenja in ljubezni, da lahko to, kar sem sam prejel, delim tudi z drugimi.

Ravno zato je praznik sv. Rešnjega Telesa in Krvi povezan tudi s procesijo, da bi tudi na zunaj pokazali, kako evharistični Jezus stopa z nami po poteh našega življenja, kako naše poti posvečuje in blagoslavlja, da bi vedno bolj tudi mi postajali »razlomljen kruh« drug za drugega. Tako je zakrament sv. evharistije neskončen Božji dar, je znamenje edinosti in vez ljubezni med nami.

Naj nam tudi današnje praznovanje pomaga, da bomo v evharistiji odkrili dar, ki je za vsakega od nas izvir mnogih milosti, dar, ki prinaša veselje in upanje v naše osebno, družinsko in družbeno življenje. Amen

msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit